

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΕΝΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΣΤΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Το συντρακτικό σκάνδαλο της φυλάκης του Τζάκσονβιλ. Η τραγικές αποδράσεις ενός καταδίκου. Τα αιματηρά χάδια της «γκάτας με τις έννηνη ουρές». Το μαρτύριο του Θερβελιού και του φερέτρου. Πώς δολοφονήθηκε ο μαρτυρικός κατάδικος. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ι Εθνοπαίοι δημοσιογράφοι, που επισκέπτονται τις αμερικανικές φυλάκες, πώς τις παρουσιάζουν ως επιγενοές Παράδεισους, στους οποίους οι εγκληματίες περνούν μια τρισηνταχρονή ζωή με κάθε μοντένο κομμάτι και με διασεδάσεις που αριζώνουν από το ραδιόφωνο και καταλήγουν στην περιήμη «άδεια αναρρηξή»...

Η φυλάκη του Σινγκ-Σινγκ με τις αξιοθαύμαστες ηλεκτρονικές εγκαταστάσεις τους, με τους αλαβαστρικούς «πληθούς των κελιών που έχουν πάντα ζεστό και κρύο νερό, με την περιήμη ποδοσφαιρική ομάδα τους και με την κεντρική θέρμανσή τους, είναι το πιο χαρακτηριστικό υπόδειγμα αυτού του είδους.

Εκτός όμως απ' αυτές, γίνεται ότι υπάρχουν και φυλάκες που τόσο μοιάζουν με αληθινές κολάσεις, γιατί στις αμερικανικές εγκληματίδες βλέπουμε συχνά τις φωτογραφίες καταδίκων που παρασημοφόθηκαν από τα μαρτύρια, τα οποία έπαισαν μέσα σε τέτοιες αζιούδες... υποδειγματικές φυλάκες. Σχετικά επίσης βλέπει κανείς τους διεφθαρτές ή τους δεισιφύλακας τους να σέγονται στα δικαστήρια με την άγριωτο κατηγορία, ότι δολοφόνησαν ένα κατάδικο, με τα βασανιστήρια τους. Πολλές τέτοιες έποθετες αναφέρονται με φρειαστικές λεπτομέρειες, ότι αναπόσπαστοι φυλακισμένοι όριζαν σαζιήτες από τα χέρια των δμίων τους και ότι άλλα πάλι πέθαναν με τον πιο τραγικό και τον πιο απάνθρωπο τρόπο στο κελί τους.

Τέτοιες έποθετες, όπως είναι φρεικό, ποικιλούν σκανδαλώδεις δίκες και αποκαλύπτουν ανατριχιαστικά γεγονότα. Γρήγορα όμως συζητάμε και ξεχνάμε.

Πρό δόλιου καιρού, λοιπόν, στο Τζάκσονβιλ της Φλοριδάς έβασσε πάλι σαν κεραινοός μια τέτοια τραυματική έποθεση. «As την άγρηθούδα απ' την αρχή μ' έλες τις τραγικές της λεπτομέρειες.

Εδώ και λίγους μήνες, έβασσε στη φυλάκη του Τζάκσονβιλ ένας κάποιος Άρθουρ Μάιλλεφερτ, που είχε καταδικαστεί σε άπλη φυλάκη εννέα χρόνων. Ο Μάιλλεφερτ ήταν ο τέτοιο του νέου Άμερικανού των έξιου χρόνων. Εργαζόταν σε ένα πρατήριο βενζίνης και έκανε μια τρελή και εύθυμη ζωή, διοργανώνοντας κάθε νύχτα μακρινές εκδρομές με το αυτοκίνητό του στο όμορφο ακρογιάλι της Φλοριδάς, μαζί με λεύθερα και χαριτωμένα «εργόλες». Κάθε βράδυ λοιπόν, που ξεκινούσε από το πρατήριο, για το γλέντι του, γέμιζε το νερόπιτό της «Φόρντ» του με τη βενζίνη του προσιταμένου του. Στην Ερώση μια τέτοια κλοπή δεν τιμωρείται και τόσο αστηρά. Στην Αμερική, όμως, οι δικαστάι δεν άστενειούνται, και ο Άρθουρ Μάιλλεφερτ, αλήρωσε τις τρέλλες του με φυλάκη εννέα χρόνων!...

Για κακή του τύχη, όμως στη φυλάκη του Στουίντημ του Τζάκσονβιλ, έτοι κλείστηκε, έπεισ στα χέρια ενός σκληρού και ζητηνόδου διεφθάρτου. Ο διεφθάρτης αυτός λεγόταν Τζώρτζ Κοφρόσον και είχε συνήγορο των ασοτηνών και άπειρογάπτον εγκληματίων τον άρχιφύλακα Χιγγινιπόθαμ, μια καταραμένη φρεξή που επέβαλλε τους καταδίκους κάθε τόσο σε φρεικά μαρτύρια.

Ο άρχιφύλακας αυτός είχε προτινεί στο διεφθάρτη του, τον Τζώρτζ Κοφρόσον, να νοικιάζον δίους τους κρατισμένους στους καλύτερητες των περιχώρων και να παίρνουν αυτό τα ήμεροισιά τους. Η ιδέα αυτή άφρεσε στο διεφθάρτη της φυλάκης, ο οποίος άρχισε από εκείνη την ήμερα να στέλνει τους καταδίκους ως ίργάτας σε ύποιον κτηματία του προσέφερε περισσότερα δολάρια. Ο Χιγγινιπόθαμ είχε αναλάβει την επίβλεψη τους και πολλές φρεξές κατέφερε στη «γάτα με τις έννηνη ουρές», δηλαδή σε ένα μαζού μαστιγό με έννηνη δεοαίνετες λουριδες, ή όποιες κατέληγαν σε μολυβένια βαρόδια, για να έξαναγκάζη τους φυλακισμένους να δουλεύουν από το πρωί ως το βράδυ, δίχως καμιά ανάπαυση. Μ' αυτές τις συνθήκες λοιπόν οι κατάδικοι ή έφρεπε να σκάθουν αδιάστατα τα χέρια χωράμια ή να παίρνουν την άποφαι να πεθάνουν από τα θανατηφόρα χτυπήματα της «γάτας με

τις έννηνη ουρές». Ο νεαρός Άρθουρ Μάιλλεφερτ, που δεν είχε πατήσει το πόδι του μέχρι τότε σε χωράμι και που δεν ήξερε πως ξεγερωίνεται, δέχτηκε πολλές φρεξές τα άματηρά χάδια του τρεμερού καιοητοίου του Χιγγινιπόθαμ. Μά ήταν ζωηρός και άπιδασος νέος και προτιμούσε να πεθάνη, παρά να υποκίνηση σε μια τέτοια απάνθρωπη σκληριά. Τι έκανε λοιπόν; Πήρε αμέσως την άποφαι να δρατετεψη και το κατόφωσε...

Ο Τζώρτζ Κοφρόσον όμως δεν άργησε να τον πιάσει, ύστερα από λίγες φρεξές και να τον κλείση πάλι σε ένα ασοτηνοό και άποκριατικό κελί, για να τον αναγκάση να υποκίνηση στη θέλησή του και να δουλέψη και άφρος, μαζί με τους άλλους στα χωράμια. Ο Μάιλλεφερτ τότε, για να γλυτώση από το τραγικό μαρτύριο εκείνου του ασοτηνοού τάφου, μέσα στον όποιο τον είχαν ρίξει, προσοκλήρησε ότι δεχότανε να άκοιοθήση την τύχη των άλλων καταδίκων. Το πρωί λοιπόν της άλλης ήμερας με τις χειροπέδες στους καρπούς, ώδηγηθήκε από ένα φύλακα στα χωράμια. Στο δρόμο όστόσο με μια δυνατή κλοπαία στα πόδια του δμίου του, κατόφωσε να πάλλαλη απ' αυτόν και τρέχοντας με όλες τις δυνάμεις του, κινήθηκε μέσα σε ένα δάσος...

Ο Τζώρτζ Κοφρόσον και ο άρχιφύλακας Χιγγινιπόθαμ, τρέχοντας τα δόντια τους από τη λύσσα, έξαπέλσαν αμέσως από πίσω τον Τάστουνοκά σκηνιά της φυλάκης. Κι ο Άρθουρ Μάιλλεφερτ που είχε ξαπλώσει και κοιμότανε στη ρίζα ενός δέντρου, έξαναμείνος από την κοφραση, ξύπνησε το βράδυ από τα άπειρητά γογγυιστάα τους και κατάλαβε ότι ήταν κλειμένος. Από εκεί κοντά περνούσε ένα ποτάμι. Ο νεαρός Άμερικανός, δειμένος πάντα με τις χειροπέδες, έβασσε με θάρος στο νερό και κατέφερε να περάση το λυμπίωντας με τα πόδια στην άλλη όχθη.

Μά τα «ερεμιαικά τοσπανοικά έξακοιοθούσαν να τον κερνηγού και κατόφωσαν τέλος να τον περιτριζώσουν.

Οι φυλάκες τότε τον ώδηγησαν πάλι μπροστά στον Κοφρόσον, ο όποιος, άφρον τον άφρεσε έτοιμοθάμιο σκεδον από το μαστιγόμια, διέταξε να τον βάλλουν στα σίδερα και να μη του δώσουν ούτε για ούτε νερό επί τρεξίς όλόκληρες ήμερες.

Όταν ο Άρθουρ Μάιλλεφερτ πέρασε και αυτή την απάνθρωπη δοκιμασία και ξαναφρεσε άνυψαα στους συντροφούς του, είχε μισοτελλοδή και έννομοό ένα σκληρό και άσπονδο μίσος για όλο τον κόσμο. Είχε πάει πια την άποφαι να δρατετεψη με κάθε τρόπο, ακόμα και με το όφον των δμίων του...

Κι άλήθεια, τους ξέφυγε άκόμη μια φρεα, μά ξανακιάστηκε. Τόν έφιδισαν τότε τελείως και τον έβλεπαν μέσα σε ένα βαρέλι με το γεγάλι μονάγα απ' έξω. Έτσι τον άφρισαν μια όλόκληρη ήμερα να βασανιστή από τη δίφρα στο φλογορό ήλιο της Φλοριδάς.

Τη νύχτα όστόσο, όταν πήγαν να δούν τι είχε άπογίνει, βοήζαν άδειο το βαρέλι. Ο κατάδικος με μια σκληρή και άπελπισμένη προσοπάθεια, είχε κατόφωσει με τα δόντια του να πάλλαλη από το σκεπασμα του βαρελιού και να δρατετεψη πάλι όλόγυμνος!

Αυτή η νέα τραγική άποτειρα, όπως ήταν φρεικό, δεν είχε καμιά έπιτυγία. Ο Μάιλλεφερτ γυνικός, απένταρος και ησυχικός, ώδηγήθηκε, ύστερα από δυό μερες, από τους κρατισμούς των περιχώρων που τον είχαν πιάσει, στους δμίουους του.

Ο διεφθάρτης Κοφρόσον τότε φρόναξε με μια διαβολική χαρά στον Χιγγινιπόθαμ:

—Μου φάνεται ότι είνε καιρός πια να κλείσουμε στο φέρετρο αυτό το άδιόρθωτο παλληκάρι!... Ο διστυχοισμένος δραπέτης, άρχισε να αναρωπιεται με άγωνία τι είδους κανοόργιο μαρτύριο ήταν εκείνο το «φέρετρο» και, μά την άλήθεια, δεν άργησε να το μάθη.

Το «φέρετρο» είνε μια στενή και μακροά κάσσα που τοποθετείται πάνω σε έναν λαδομένο άξονα και στέκεται κάθετος και άκίνητη ίσορροπιώντας ως εκ θαύματος! Ο κατάδικος, θα έλεγε κανείς καλύτερα ο μάρτυρας, κλείνεται εκεί μέσα δρθιος και δεμένος σφιχτά, με

Ο Άρθουρ Μάιλλεφερτ, το τραγικό θύμα της φυλακής του Τζάκσονβιλ.

μιά άλυσσίδα απ' το λαιμό, ή οποία ζαίνεται από μι άγγόνη...

Καταλαβαίνετε τώρα το αποτρόπαιο μαρτύριο; 'Ο κατόπιος, πού εκτίθεται από τέ προί ως το θρόνι στον γλογορό ήλιο, είναι υποχρονόμνος, άν δεν θέλει να πηγή, να παραιμένη τελείως άζήνητος. Ξέρει πολύ καλά, ότι άν λάθει την παραμυθη ζήνησι, το εφέρετρος θα ξεγλιστρήσει από τον λαδομένο άξονα κι ότι θα ζουμιστή από την άλυσσίδα στο νερό. Κάθε στιγμή του περνάει, γάθε ανατριχιασμά του, γάθε φρόσημα άνέμου στην αλλη της φυλακής, τόν κάνει να φαντάζεται ότι κοιμάται και ξεγλιστράει το εφέρετρό του.

'Ο Άρθορ Μάιλλεφερτ όστόσο κατώφευσε να σταθή άζήνητος επί δάδεκα δόλοζήρες όφες μέσα στο εφέρετρό του μ' έναν άβανταστο ήρωισμό. 'Επειτα όμως τόν έβιασε μιά σκοτοδινή και λιποθύησε. 'Ετό εφέρετρος τότε αναποδογύρισε κι ό τραγικός κατόπιος ζουμιστή από την άλυσσίδα, μπροστά στα μάτια του έγγληματιζού Χιγγανιπόθα.

Μιά ένας τόσο μαρτυρικός θάνατος δεν μπορούσε να παραμείνη κρυφός, κι' οι δυό βασανιστά του Άρθορ Μάιλλεφερτ, ό διεθνήτης της φυλακής κι' ό αρχηγός αυτας, συνελήθησαν άμέσως σαν δυό κοινοί έγγληματίαι. 'Ο τρώος όμως που αυτό οι δυό δήμοι ένέσπειραν σ' όλους τους καταδικούς, ήταν τόσο μεγάλος, ώστε όταν είκοσι σύντροφοι του δικταχισμένου Μάιλλεφερτ εκλήθησαν από την άνάγκη να καταθέσουν τί έγνωρίζαν γι' αυτά τα μαρτύρια, άρνήθησαν έπιμόνα να προδοήν σε άποκαλύψης. 'Ενας άπερίγραπτος φόβος τούς κρατούσε το στόμα κλειστό. 'Ετρεμαν σαν το φύλλο στην ιδέα ότι ό Κορσόν κι' ό Χιγγανιπόθα θα τους έξεριζούσαν άργότερα με τόν πιο άπάνθρωπο τρόπο.

'Ο άνακριτής λοιπόν άναγκάστηκε να τους διαβεβαίωση πολλές φορές ότι δεν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο, ότι ανέλαμβανε να τους προστατεύσει ό ίδιος προσωπικός κι' ότι τέλος θα διάτασσε τη μεταφορά τους σε μιά άλλη φυλακή.

Αυτή ή υπόσχεσις έλεσε όλες τις γλώσσες. Οι είκοσι σύντροφοι του Μάιλλεφερτ έβαναν τότε άνατομιαστικές αποκαλύψης και πεισιγροσφαιαν ένα προς ένα όλα τα σκληρά μαρτύρια του Κορσόν και του Χιγγανιπόθα, καθώς και τους άλλους φόνους των, που είχαν παραμείνει κρυφοί ως έκεινη την ήμέρα.

'Απ' αυτές λοιπόν τις καταθέσεις φανερία καθαρά, ότι ό Κορσόν κι' ό Χιγγανιπόθα θα πληρώσουν ζουήροια τα έγγλημά τους άπάνω στην ήλεκτροκή συζέλα κι' ότι ή φυλακή του Στουίνμυρ του Τζάκσον-βίλ είναι ή πιο τρομαχτική φυλακή του Νέου Κόσμου. ΤΖΑΚ ΣΚΡΗΝ

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ενας κακοήγος κάποιος, λίγες στιγμές πού της εκτελέσεως του, ζήτησε κάτι γιατι διαφοδός.

Τού πρόσεραν τότε ένα ποτήρι μύρα, γιατι νερό δεν έτυχε να έχων.

—Μύρα να πού; είτε ό μελλοθάνατος. 'Αδύνατον, κάποι μου. 'Εχω άκούσει από ένα γιατρό, ότι ή μύρα προκαλεί σοβαρές παθήσεις τών νεφρών!...

'Ενας χωρικός μιά μέρα πήγε να έπισκεφθ ή ένα φίλο του γιατρό, φέροντάς τον για πεσσία μιά τιαμύνα χραι.

—Είνε από το ίδιο έκνιο που μοιφερες τις προάλλες; τόν ρώτησε ό γιατρός.

—Ναι.

—Δέν είναι καλό το χραι σου, ξεφεις... Με άφώστησε.

—Μπα! Τότε να το συστήσης στους γνωστούς σου, άπάντησε ό έξυπνος χωρικός. 'Ετσι κι' εσύ θ' αζήνησ την πελατία σου κι' εγώ θα μπορούσε να ζουδύρω το χραι μου.

'Ενας υπερχής μιά φορά, άφού ήπε άοζετο χραι, έγειρε κι' άποζομήθηκε άπάνω στο τραπέζι του καμηλειού. 'Όταν ξύπνησε, ρώτησε τόν κάπτε τι τού χραιτούσε.

—Πέντε δάδες, τού άπάντησε έκνιος.

—'Αστειύεσαι; 'Εγώ ξέρω τη ζουηριζότητα του στομάχου μου. Άν παίρνει περισσότερο από τέσσερες δάδες.

—'Εχετε δίηνο, τού άπάντησε ό κάπτελας. 'Η τέσσερες δάδες πήγαν στο στομάχι σας κι' ή πέμπτη δά... σάς ανέβηκε στο κεφάλι!...

'Εφώθησαν κάποτε τόν Άγγλο ποιητή Μίλτωνο, άν θα έμάθαινε στις κόρες του καμιά γλώσσα.

—Γιά τις γυναίκες ή μιά εγγλώσσα είναι άοζετή, άπάντησε ό σοφός ποιητής.

'Ενας χραισοπατέρας έλεγε κάποτε σ' ένα φίλο του:

—Δένε πως ένα ποτηράκι καλό χραι, δίνει δύναμεις. Κι' όμως εγώ πάνω σαράντα και πάλι δεν μπορώ να σταθώ στα πόδια μου!...

ΓΝΩΜΙΚΑ ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

—'Η φιλολογία και ή πολιτική είναι για τις σημερινές γυναίκες ό τι ήταν άλλοτε ή θεησοζοήρη. Το τελευταίο τους καταφύγιο, δηλαδή.

Μ π α λ ζ ά κ

—'Η όμορφιά δεν προκαλεί πάντα τόν έρωτα. Συχνά διεγειρεί μονάχα τόν ηυχρό θαυμασμό. 'Ενώ ή τσοχαλιά, ταιριασμένη μ' ένα χραιτωμένο πρόσωπο, φέρονει πάντα εύχάριστο αποτέλεσμα.

Ν τ ρ ε λ ό ε

—'Η φιλάρεσες θέλουν να σέρονον πίσω τους όλους τους άνδρες. 'Η ευγενικές όμως γυναίκες άποφείγουν τις τιμές του θαύματος αυτού.

Δ ί ε Ν τ ρ μ ε ν ί λ

—Πόσες φορές δεν μάζ τσοχάει ν' αναγνωρίζουμε σε μιά γυναίκα όλα τα χραισιματα μιά έρωμένης, κι' όμως να μη μπορούμε να την άγαπήσουμε...

Α ν θ ν υ μ ο ε

—Μιά γυναίκα δεν μπορεί ν' άγαπήσει μ' άσημινό έρωτα έναν άνδρα που τόν νοιώθει κατώτερο της. 'Ο έρωτας χωρίς θαυμασμό κι' ένθουσιασμό κατατάται φίλια. 'Η φίλια είναι ό ψυχράμος σύντροφος που μάζ βοηθάει να άποφείουμε τις λίγες του έρωτα.

Γ ε ω ρ γ ί α Σ ά ν δ η

—Στόν έρωτα μιά μόνη στιγμή φτάνει να μιταθή μιά μετανοούσα σε άιαρωτήη.

Π ά τ ε ρ Ν τ ρ μ π ό ρ κ

—Κάτω απ' αυτή την γρού πλάνα είναι θαμμένη ή γυναίκα μου. 'Εγώ δεν φταίω γι' αυτό, όμως είμ' τσοχριστιμένος!

Ε π ι τ ά ρ ι ο έ π ί γ ρ α μ μ α

—'Όσο πιο άνεργη είναι μιά γυναίκα, τόσο πιο άπιοζομένη είναι ή καρδιά της.

Σ α ν τ ά λ - Ν τ ρ μ π ο ρ ί

—'Η καρδιά δεν ζουδενάται όπως το πνεύμα. Δέν μπορούμε να την διατάξουμε. Αυτή μάζ διατάζει.

Κ υ ρ ί α ν τ έ Ρ ι ε

—'Όταν ένας φίλος είλακρινής και τρωφός εκλήθρονει τους πόδους μας, θάταν άχαριστία να μη διαχρηζόμε σ' όλον τόν κόπομ τις καλώσεις του. Στόν έρωτα αντίθετος χραισάται το πιστήριο. 'Αχαριστία είναι το να μιλούμε για τις παραχωρήσεις μιάς έρωμένης.

Ν τ έ Μ π ε ρ ν ί ε

—'Η γυναίκα είναι σαν μιά λίρα. 'Αποαίλνεται τα μιστικά της μόνο σ' έκείνον που ξέρει να την παθή.

Μ π α λ ζ ά κ

—Στις γυναίκες μιά μονάχα χραισοζορία λογαριάζεται και σ' αυτή θάπορε να πεθαίνον. 'Η μέρα που έα πόρον ν' άγαπιώνται.

Σ ο φ ί α Γ κ α ί

—Τίποτε δεν άσημίζει περισσότερο μιά θοράη γυναίκα όσο ένα χραιδεντικό χαμόγελο.

Σ α ί ν - Μ ο ρ ί ε

—'Η σεμνότης μάζ άρσει τόσο στόν έρωτα, γιατι θέλουμε να την νικήσουμε, θέλουμε να χραισίσουμε όλα της τα όργανόματα.

Ζ ο α ν ν έ Ρ ο θ

—'Όσο έλαφύ κι' άν είναι μιά άλυσσίδα, θα μάζ πληρώσει στο τέλος. 'Ότι μάζ εύχριστεί το προί μάζ στενοχορικό το θρόνι. Κι' ή ήδοή χωρίς άλλαγή μάζ είναι βάρος στο τέλος.

Ν τ ε ρ ζ ω τ έ

—'Η άπονοια έλαττώνει το μέτρο πάθη κι' αζήνει τα μεγαλα, όπως ό άγέρας σβύνει τα κερτά και φουτύνει τις παραμεις.

Α ρ ρ ο σ φ ο ρ ω

—'Αόζοιλο δεν είναι μιά ασθανθής, άλλα να εκχρήσής τόν έρωτα. 'Α λ φ ρ έ ν τ έ Μ ν ο σ ε

—'Η κάλώσην είναι στόλισμα της όμορφιάς.

Σ α ί ν - Μ ο ρ ί ε

—Οι πιο επικίνδυνοι έχθροί τών γενναίων είναι οι έραστές που τις σέβονται.

Χ ά λ ι φ α ε

—'Η γυναίκα είναι προορισμένη για ένός μονάχα άνδρος την εύτυχία.

Μ π ρ ο ν ο ρ τ έ ν ν τ ε Σ α ί ν - Π ι ε ρ

—'Ο άνδρας που τρέμει κοντά στην έρωμένη του, δεν πλήττει ποτέ. 'Η έρωτικέ απολαύσεις είναι πάντα άνακατωμένες με το φόβο.

Σ τ α ν τ ά λ

—Τα σεφάλματα τών γενναίων διορθώνονται με την καρδιά. Τών άνδρων με το πνεύμα.

Μ π ω σ ε ν

—'Υστερ' από χίλια φίλια ήμιν άόδια άχόρταγη, κι' όμως έπορε να φύγω ύστερ' από το πρώτο φίλι.

Μ π ε τ τ ί ν α

—'Ο πόνος λογαριάζει τις στιγμές, ή εύτυχία τις ξεχνάει.

Κ υ ρ ί α Β ο ρ α λ λ έ

—Στό νόμο ή φιλιαντία πληγώνεται εύκολότερα και θαδύεται παρ' όσον έρωτα.

—'Η φίλια δυό που άγαπιώνταν πρώτα, είναι γηρασμένος έρωτας.

Α α μ α ρ τ ί ν ο ε

